

L'ÚNIC NECESSARI

per LLUÍS JOANÓS,
monjo de Montserrat

En certa ocasió, Jesús entra en un poblet on l'acollí una dona que es deia Marta. La seva germana Maria, asseguda als peus del Senyor, escoltava la seva paraula, mentre que Marta el servia obsequiant-lo,...

Qui no ha fet mai l'experiència d'acollir o de ser acollit? Exercir l'hospitalitat, especialment en les civilitzacions orientals i africanes, és una oportunitat privilegiada per viure un temps i la vida ordinària amb la novetat extraordinària de la seva presència, de la seva paraula. Més enllà de donar menjar, llit i sostre al qui es presenta, l'acolliment és actitud oberta a l'acollit, amb tot el que aporta la seva vinguda per al qui acull, de do, de regal i de misteri.

L'evangeli de Marta i Maria (Lc 10,38-42) ens vol mostrar alguna cosa més que la simple constatació d'un fet ocasional en la vida de Jesús. A través d'elles, sant Lluç ens vol indicar dues actituds bàsiques pels qui acullen Jesús; dues actituds que no es contraposen, sinó que es complementen per tal de posar de relleu la finalitat de tot acolliment, l'*únic necessari* que cal tenir present quan el Senyor es presenta a la nostra taula, a la nostra vida.

Moltes vegades hem menysvalorat l'actitud obsequiosa de Marta per sobrevalorar l'actitud atenta de Maria. Jesús no retreu a Marta tot allò que prepara en honor seu, l'únic que li retreu és el neguit i la preocupació per moltes coses que si bé són pertinents i pròpies a la situació donada, no deixen de ser un mitjà per accedir a l'*únic necessari*, un mitjà per fer més profitós aquest encontre, per fer possible en darrer terme, ser obsequiat amb el do de la seva presència salvadora.

També en una altra ocasió Jesús fou invitat a menjar a casa d'un fariseu (Lc 7, 36-50); i Jesús, contràriament al relat que ens ocupa, lloa davant d'ell l'actitud d'una pobra pecadora que, quan va saber que era a taula, no tingué cap escrúpol en banyar-li els peus amb les llàgrimes, eixugar-los amb els seus cabells i besar-los i ungir-los amb perfum. I heus aquí com a través de l'eloqüència d'uns gestos de penediment i de perdó, la dona pecadora ha sabut acollir en el seu cor el perdó i la salvació de Jesús, l'*únic necessari*, l'únic do que en definitiva no sabé acollir el fariseu.

L'*únic necessari* que ens demana Jesús és que sapiguem intuir en l'altre o en ell mateix la proximitat de Déu, l'ocasió oportuna o inoportuna on Déu vol fer-nos hostes seus i acollir-nos amb les nostres virtuts i misèries per invitar-nos a seure a la seva taula i compartir amb nosaltres els dons de la seva gràcia.

Com l'hoste de l'Apocalipsi, Jesús s'apropa a casa nostra i ens diu: «Mira, sóc a la porta i truco, si algú m'escolta i obre la porta, entraré a casa seva i menjaré amb ell i ell amb mi» (Ap 3, 20). Cal estar ben atents al pas de Déu, cal que no visquem distrets si no volem que els nostres neguits i preocupacions ofeguin la remor del seu truc... Feliços nosaltres que hem estat convidats al seu banquet!